

ANDREA
STEWARTOVÁ

„Epická fantasy v té nejlidštější a nejpřímnější podobě,
která se zajímá o skutečné životy v soukolí impéria a vzpoury.“

ALIX E. HARROWOVÁ
autorka románu *January*
a *Deset tisíc dveří*

CÍSAŘOVNA
KOSTÍ
HOST

The Bone Shard Emperor

Copyright © 2021 by Andrea Stewart

All rights reserved

Cover design by Lauren Panepinto

Cover art by Sasha Vinogradova

Cover © 2020 Hachette Book Group, Inc.

Map © Charis Loke, 2022

Translation © Alžběta Lexová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1869-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1870-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1871-5 (MobiPocket)

*Johnovi, který hlídá, abych měla dost času
na psaní. Říká se, že nikdo není dokonalý,
ale on je důkazem opaku.*

ŘÍŠE
FENIXE
ZAVLÁDY
DYNASTIE
SUKAJ

RIYA

JELENI
OSTROV

OPIČÍ
OCAS

CHUA-LIN-OR

MAILA

CHALUT

CISARSKY OSTROV

ANAU

KAE LUN

NEFILANU

NEKONECNE MORE

UNTA

HIRONINA SIT

LIN

- CÍSAŘSKÝ OSTROV -

Myslela jsem, že když dostanu šanci, dokážu poměry v císařství napravit. Jenže napravit systém znamenalo vyplít zahradu, která se během let proměnila v džungli, a na místě každého vytrženého plevele okamžitě vypučely dva nové. Nevím, proč jsem čekala něco jiného. Otec mi život nikdy neusnadňoval.

Zatínala jsem prsty do keramických tašek na střeše a snažila se nevnímat tiché kňučení Thrany, která na mě čekala dole. Císařský palác neskýtal člověku mnoho soukromí. V chodbách hlídkovaly strážce a pobíhalo tam služebnictvo. Ani v noci tam nebyl klid. Otec se mohl bez obav procházet palácem v jakoukoli denní i noční hodinu. Držel si totiž víc konstruktů než lidského personálu, a ta hrstka sloužících, co v paláci žila, na něj pohlížela s neskrývanou hrůzou. Nikdo

se ho neopovážil oslovit, dokonce ani já ne. Já chtěla vládnout jinak. Ani tak jsem ale nepočítala s tím, že se budu muset ve vlastním paláci plížit.

Osušila jsem rukávem střešní tašku zvlhlou od deště a vytáhla jsem se na vršek střechy. Případalo mi to jako věčnost, co jsem se tady plazila naposledy, a třebaže mezitím uplynulo jen pár krátkých měsíců, cítila jsem, jak mi za tu dobu ochably svaly. Nejprve jsem se musela vypořádat se spoustou byrokracie — musela jsem najmout služebnictvo, stráže a dělníky. Zajistit opravu a úklid zanedbaných budov na palácových pozemcích. Pokračovat v některých otcových závazcích a jiné jeho praktiky zcela vymýtit.

A po celou tu dobu jsem byla stále pod drobnohledem. Lidé mě sledovali, přemýšleli, jakým směrem se vydám, a snažili se mě odhadnout.

Kdesi pode mnou právě před mými komnatami přecházel Jovis, kapitán císařské stráže, s Mefim po boku. Trval na tom, že bude u mých pokojů hlídkovat osobně, a spát chodil až ve chvíli, kdy ho vystřídal jiný voják. Rozčilovalo mě, že mě někdo hlídá čtyřicet hodin denně. Jovis musel být neustále informován o tom, kde jsem a co zrovna dělám. A sotva jsem se tomu mohla divit, když jsem to byla já, kdo ho pověřil starostí o mé bezpečí. Nemohla jsem mu jen tak bez vysvětlení přikázat, aby mě on a jeho vojáci nechali na pokoji. Otec byl proslulý svou prudkou, výstřední a samotářskou povahou. Kdybych se začala ostatních stranit taky, mysleli by si, že jsem jako on.

Císařovna patří lidu.

Chvíli jsem seděla na střeše a vychutnávala si vůni oceánu ve vlhkém vzduchu. Zpoceně vlasy se mi lepily k zátylku. Po otcově smrti jsem pokračovala v prozkoumávání komnat paláce. Některé z nich byly zamčené úplně zbytečně. V jedné jsem objevila obrazy, v jiné harampádí — dary z ostatních ostrovů. Pustila jsem tam služebnictvo, aby v místnostech

poklidilo a věci vytrídilo a vybralo ty nejlepší kusy, které vystavíme ve zrenovovaných budovách.

A pak tam byly pokoje, kam jsem se neodvažovala nikoho pustit. Stále jsem nevěděla, jaká tajemství se za jejich dveřmi ukrývají a co znamenají věci, jež jsem tam objevila. A všudypřítomné pohledy sloužících mě znervózňovaly. Musela jsem si střežit i vlastní tajemství.

Nebyla jsem otcova dcera. Byla jsem jeho výtvar, vypěstovaný v jeskyních pod palácem. Kdyby mě někdo odhalil, znamenalo by to mou smrt. I bez toho byli lidé s dynastií Sukaj nespokojení až až. Falešnou císařovnu by na trůnu nesnesli.

Na nádvoří pode mnou hlídkovaly strážce. Na střechu se žádný z vojáků nepodíval. A i kdyby, nepoznali by mě. Byla bych jen tmavý obrys na střeše, skrytý za závojem deště. Slezla jsem po opačné straně střechy, k oknu, o kterém jsem věděla, že ještě bude otevřené. Byla vlhá, třebaže deštivá noc a okenice vždycky bývaly dokořán, leda by se přihrnala opravdu prudká bouře. Sklouzla jsem po taškách dolů a zarazila se nohama o parapet. Uvnitř hořelo jen pár lamp.

Plížit se chodbami s rašplí a několika klíči v kapse mi poskytovalo zvláštní útěchu. Bylo to cosi známého a uklidňujícího.

Nakoukla jsem přes roh ke dveřím svého pokoje. Jovis tam pořád seděl, Mefi hned vedle něj. Právě zvířeti ukazoval balíček lakovaných karet. Mefi zvedl tlapku a dotkl se jedné z karet drápkem. „Tuhle.“

Jovis si povzdech. „Ne, ne, ne — když vytáhneš rybu na mořského ještěra, tak ten tah prohraješ.“

Mefi naklonil hlavu na stranu a sedl si na zadní. „Nakrmím rybou ještěra. Aby mě měl rád.“

„Tak to nefunguje.“

„Na mě to fungovalo.“

„Jsi snad mořský ještěr?“

Mefi zacvakal zuby. „Tvoje hra nedává smysl.“

„Říkal jsi, že se nudíš a chceš se to naučit,“ namítl Jovis a začal karty schovávat do kapsy.

Mefi přitiskl uši k hlavě. „Počkej. Póóóčekj.“

Stáhla jsem se a napínala uši, jestli nezaslechnu kroky. Hrát na stráží před císařovniným pokojem karty nebylo zrovna profesionální, navzdory Jovisově utkvělé představě, že mě musí hlídat. Ale nejspíš jsem si za to mohla sama. To já jsem si za kapitána stráže vybrala bývalého člena Ioph Carn a proslulého pašeráka. Jenže Jovis zachránil spoustu dětí před odběrovými slavnostmi a získal si přízeň lidí.

Zatímco mně jejich přízeň zatím scházela.

Vydala jsem se do skladu kostních úlomků, a kdykoli jsem někde zahlédla sluhu nebo stráž, rychle jsem uskočila do postranní chodby nebo za sloup. Odemkla jsem dveře a vklouzla dovnitř. Po hmatu jsem našla lampu, rozsvítila ji a zamířila na druhou stranu pokoje, kde se nacházely další dveře, ty s mračným jalovcem.

Další zámek, další klíč.

Sestoupila jsem do tmy starých těžebních štol pod palácem. Po hrubých, neopracovaných skalních stěnách tančily stíny vrhané světlem lampy. Otcovy konstrukty, které tunely střežily, byly po smrti. Osobně jsem je rozebrala, jakmile jsem nabrala trochu sil. S konstrukty roztroušenými po říši to bylo složitější. Všechny měly nařízeno poslouchat Š'jiena. Jeho smrt vyvolala zmatek. Některé z konstruktů přišly o rozum. Jiné se ukryly. Za skutečně své jsem mohla považovat jen dva — jedním z nich byl Chao, můj maličký špeh, kterému jsem vyměnila úlomky, a Ping Tchaj. Chao zemřel, když mě bránil před otcem. Zůstal mi jen Ping Tchaj.

Na rozcestí štol jsem se vydala doleva a odemkla další dveře. Často jsem dumala nad tím, co otec za zamčenými dveřmi dělal. A stále jsem v tom neměla úplně jasno.

Tunel se otevíral do rozlehlé jeskyně. Rozžehla jsem lampy na stěnách. Část prostoru zabíralo jezírko a pracovní plocha vedle něj. Byly tam police s knihami, kovový stůl a koše s náradím, jež jsem neznala. A také truhla s otčovým paměťovým strojem. Právě tady jsem objevila Thranu. Otec ji držel v jezírku, napojenou na ten stroj. Při každé návštěvě jsem jako první zkontrolovala vodu. Světlo se od temné hladiny odráželo a já musela chvíli mžourat, než se mi podařilo nahlédnout pod ni. Otcova replika stále ležela se zavřenými očima ve vodě. Prvotní úlevu jako obvykle vystřídala známá bolest. Tolik se podobal Pa-jenovi. Nebo se spíš Pa-jen tolik podobal jemu.

Pa-jen, který zemřel, když se mi snažil pomoci otce porazit. Když jsem v tom zmatku s přebíráním vlády konečně našla chvíli na to, abych Pa-jena řádně oplakala, uvědomila jsem si, že už ho opravdu nikdy neuvidím. Sama jsem toho byla důkazem. Vlastní repliku otec sice vytvořil ze svého prstu, který do vody hodil, ale mě vyrobil z lidí, co unesl ze všech koutů říše. Pokusil se do mě vložit vzpomínky Ni-sung, své mrtvé manželky. Jenže to zabralo jen zčásti. Některé z jejích vzpomínek se ve mně uchytily, ale nebyla jsem ona.

Jsem Lin. Císařovna.

I kdybych se s pomocí toho paměťového stroje pokusila do téhle repliky vložit Pa-jenovo vědomí, nebyl by to on.

Náhle jsem měla pocit, že jsem něco zaslechla. Prudce jsem se otočila. Co to bylo? Kroky? Šramot? Lamy osvětlovaly jen kámen a vodu. V uších mi hučela krev. Úplně jsem zkoprněla. Na jednu děsivou vteřinu mě zachvátila panika, že o všechno přijdu. Roky dřiny, probdělé noci, kdy jsem si četla o magii kostí, odvaha, kterou jsem musela nasbírat, abych se otci postavila — to všechno by přišlo vniveč, kdyby mě tu někdo objevil. Začínala jsem být paranoidní. Muselo se mi to jen zdát. Jak by mě sem mohl někdo sledovat, když

jsem měla klíče od dveří jen já? A všechny dveře, které sem vedly, se po zabouchnutí znovu zamkly.

Na kovovém stole ležely některé z knih a poznámek, co otec nashromáždil. Nechtěla jsem si je odnést do pokoje, protože tam by je mohlo objevit služebnictvo. Tohle byl plevel, jehož jsem se potřebovala zbavit: Netknutí, potopení Jeleního ostrova, konstrukty bez vůdce a Alanga. Odpovědi se nacházely zde, jen jsem je musela najít. A právě v tom byla ta potíž. Otcovy poznámky byly roztroušené všude možné a písmo místy nečitelné. Jako by se bál, že se k nim někdo dostane i přes troje zavřené dveře. Nic nenapsal napřímo. Často se odkazoval na své předchozí poznámky nebo jiné knihy, ale nikdy nezmiňoval, kam ty poznámky uložil, nebo jak přesně se ty knihy jmenují. Snažila jsem se dát dohromady skládačku bez vzorového obrázku.

Přítáhla jsem si židli a začala se probírat jednotlivými listy. Pod víčky se mi už rodila migréna. Kdesi v koutku duše jsem přesvědčovala sama sebe, že když toho přečtu dost, nebo to přečtu víckrát, podaří se mi rozluštit otcova tajemství.

Zatím jsem zjistila jen to, že se ostrovy potopily i v minulosti, před mnoha a mnoha lety. Skutečnost, že tehdy se jich potopilo víc a my zatím zažili jen potopení Jeleního ostrova, mi naháněla hrůzu. Netušila jsem, proč se Jelení potopil ani kdy nebo jak Nekonečné moře pohltí další z ostrovů. A Alanga? To byla další z věcí, které by otec svému dědici svěřil. Co byli zač a co bych měla dělat, kdyby se jednoho dne vrátili.

Zalétla jsem pohledem k paměťovému stroji.

Když jsem od něj Thranu odpojila, zůstala v hadicích trocha vzorků. Jedním z nich byla Thranina krev, druhým byla jakási mléčná tekutina. Přinesla jsem si lahvičky z kuchyně a obojí do nich uložila. Otec se v poznámkách zmiňoval o tom, jak své konstrukty, včetně mě, krmil vzpomínkami.

S prvními pokusy byl hrubě nespokojený. Nechtělo se mu rozebírat konstrukty, které by v sobě mohly uchovávat vzpomínky jeho mrtvé ženy, ale současně ho rozčilovalo, jak málo Ni-sung rozuměly.

Nebyla jsem si jistá, co s nimi nakonec provedl, ale důležitější bylo to, kde skladoval ty vzpomínky.

Obě lahvičky jsem zavřela korkem a postavila je na stůl ke knihám. Tu s mléčnou tekutinou jsem dokonce znovu otevřela a čichla si k jejímu obsahu. Pokaždé jsem ji ale znovu zavřela a vrátila se k Š'jienovým poznámkám, jestli tam někde nenajdu důkaz o tom, že právě v téhle tekutině jsou uloženy vzpomínky. Byla jsem už natolik zoufalá, abych zvažovala, že se toho zkusím napít jen tak, bez potřebných informací? Klidně by to mohlo být jedovaté mazivo určené k údržbě stroje.

Něco z toho však pocházelo z Thrany. Nebyla jsem si jistá, jak přesně to spolu souvisí, ani co za zvíře Thrana je. Byla stejná jako Mefi a Jovis říkal, že ho objevil v Nekonečném moři po potopení Jeleního ostrova.

A na Thraně nic jedovatého nebylo.

Hmm, jen jsem se pokoušela ospravedlnit to, že se chci tekutiny napít. Umírala jsem zvědavostí. Těžko říct, či vzpomínky by mohla tekutina uchovávat, ale jisté tušení jsem měla. Š'jien byl starý a nemocný. Sbíral vlastní vzpomínky a před smrtí se je chystal vložit do své kopie.

Pátrala jsem po odpovědích a některé z nich by se mohly ukrývat v té lahvičce. Říše Fénixe balancovala na ostří nože. Co jsem pro svůj lid ochotná riskovat? Numeen říkal, že potřebují císaře, kterému na nich bude záležet. A mně na nich záleželo. Moc.

Popadla jsem lahvičku, vytáhla korek a zvedla ji ke rtům, než jsem si to stačila znovu rozmyslet.

Tekutina uvnitř byla chladná, ale ani to nezastřelo její chuť. V ústech se mi rozlila kovová nasládllost, která mi

ulpěla na patře i po polknutí. Přejela jsem jazykem po zubech a až v tu chvíli mě napadlo, že jsem možná měla obsah nádobky nejprve ochutnat, než ho úplně polknu. Co když to *byl* jed? A pak se mnou prohnala vzpomínka.

Byla jsem tady, stále v téhle podzemní komnatě, ale vypadalo to tu jinak. Laboratoř osvětlovaly tři další lampy a Thrana ležela ve vodě. Mé ruce právě upevňovaly hadice vedoucí do paměťového stroje. Na hřbetech dlaní mi vystupovaly šlachy a kůže pokrývaly jaterní skvrny. Zabrala jsem moc prudce. Ruka mi podklouzla a sklouzla po truhle. Così se uvolnilo.

„U Dioneho koulí!“ Popadl mě vztek. Bylo to pořád dokola. Něco se povedlo, něco jiného pokazilo. Žila jsem už jen pro tyhle pokusy. Při vzpomínce na Ni-sung, na její tmavé oči a dotek její ruky, mě bodlo u srdce. Už se mnou není. Zašátrala jsem rukou po uvolněné přihrádce truhly a zatlačila ji zpět na místo.

Bezděčně jsem zalétla pohledem k opačné straně jeskyně.

A najednou jsem byla zpátky ve svém těle. Tak takhle se otec cítil? Překvapilo mě, že vůbec nějaké emoce měl. V mojí přítomnosti byl vždycky chladný a odtažitý.

Opravdu Ni-sung miloval. Sama jsem nevěděla, proč mě to tak zaskočilo. Možná proto, že já si jeho lásku i přes všechnu snahu nikdy nezískala.

V jeho vzpomínce se uvolnila jakási tajná přihrádka na boku truhly. Praštila jsem do truhly otevřenou dlaní. Nic se nevysunulo. Přitiskla jsem ke dřevu ruku, jako to ve vzpomínce udělal otec, když zásuvku zastrkoval.

Něco tam bylo. Ve dřevě se rýsoval malý obdélník. Znovu jsem do truhly bouchla.

A tentokrát zásuvka poskočila ven. Opatrně jsem ji vysunula. Ukrýval se v ní stříbrný klíček.

Nevěděla jsem, jestli se mám smát nebo plakat. Otec a jeho tajnosti. Tajemství pohřbená v dalších tajemstvích.

Jeho mysl byla jako bludiště, z něhož nedokázal najít cestu ani on sám. Co by se stalo, kdyby mě skutečně vychoval jako dceru? Kdyby se vzdal té bláhové myšlenky, že přenese své vědomí do mladého těla a vzkřísí mrtvou manželku?

Klíček byl na dotek chladný a titěrné zoubky na jeho konci ostré. Už jsem odemkla všechny dveře, co jsem v paláci našla. Tenhle klíč patřil k něčemu jinému.

Zadívala jsem se k opačnému konci jeskyně. Tím směrem se otec díval, když zásuvku zavíral. Při první prohlídce jsem tam nic nenašla, ale možná jsem se nedívala dobře.

Zvedla jsem lampu. Cestu k zadní části jeskyně blokovaly stalagmity. Musela jsem se jimi proplétat jako zvíře bambusem.

Konečně jsem se ocitla na otevřeném plácku před stěnou. Na místě, kam se otec ve vzpomínce díval. Přejížděla jsem očima po skalní stěně a postupně se mě zmocňovalo zoufalství. Nic tam nebylo, jen kámen a žíly křišťálu ve skále. Už jsem to tu prohlížela. Těžko říct, proč jsem si myslela, že tentokrát něco objevím.

Tajemství pohřbená v dalších tajemstvích.

Ne, *něco* tady musí být. Otec se sem díval a já byla v té vzpomínce s ním. Cítila jsem, že k tomu měl důvod. Klekla jsem si, odložila lampu a zašátrala rukama po podlaze.

V prachu na zemi jsem pod prsty ucítila malinkatou rýhu.

Položila jsem klíček na podlahu, vytáhla jsem rašpli a opatrně s ní puklinu vyčistila. Někdo tady vysekal kus kamene a pak ho uložil zpět. Něco tam bylo. Nemýlila jsem se.

Pokoušela jsem se rašplí kámen nadzvednout, ale jen jsem ji tím ohnula. Vrazila jsem do škvíry prsty a s námahou kámen vypáčila. Do vzduchu se vznesl obláček prachu a jednotlivá zrníčka se zatřpytila ve světle lampy. Nakoukla jsem do dutiny pod kamenem. Byla tam padací dvířka a klíčová dírka.

Co tak důležitého otec skrýval, že to muselo být uložené hned za čtyřmi zámky? Klíček vklouzl do dírký jako po másle a s tichým cvaknutím zámek odemkl. Panty dvířek byly dobře promazané. Při otevírání se neozvalo ani vrznutí. Nadzvedla jsem nad otvor lampu, ale viděla jsem jen žebřík mizející ve tmě.

Tam dole by se mohlo ukrývat cokoli. Dřepla jsem si, potom jsem si lehla na břicho a spustila ruku s lampou a hlavu do otvoru dvířek.

S jedinou lampou, a navíc vzhůru nohama, jsem toho dole moc neviděla. Žebřík byl dlouhý a dno se nacházelo hlouběji, než jsem předpokládala. Přesto jsem u jedné ze stěn rozeznala police.

Když jsem došla až sem, tak to teď snad nevzdám, ne? Jde přece jen o to slézt dolů. To nebude ani zdaleka tak hrozné, jako kdybych se například rozhodla vrátit pro Jovise a ukázat mu to tady. Otce jsem porazila taky sama. Snad zvládnu vlézt do tmavé díry. Zvedla jsem se na všechny čtyři, schovala rašpli do kapsy a chytila jsem držadlo lampy mezi zuby. Potom jsem se otočila a nahmatala nohou první příčku žebříku.

V jámě bylo ještě chladněji než v jeskyni s jezírkem. Ve vzduchu se vznášela vůně hlíny, ale nepřipadalo mi, že by byl vlhčí než nahoře. Konečně jsem pod nohou ucítila pevnou zem. Oddechla jsem si a vytáhla z pusy držadlo lampy. Právě včas. Už mi začínaly trnout zuby.

Setřásla jsem ze sebe napětí. Možná tady dole objevím další knihy, další poznámky, další díly skládanky, které mi pomůžou sestavit celý obrázek. Otočila jsem se na patě a zvedla lampu vysoko nad hlavu.

Světlo se zalesklo na dvou nestvůrných očích.

JOVIS

- CÍSAŘSKÝ OSTROV -

Pašeráctví mi šlo mnohem lépe než práce kapitána císařské stráže. Kdybych byl chytřejší, zůstal bych u své předchozí profese a tuhle nabídku odmítl. Namísto toho jsem se ocitl tady, odhodlaný zachránit co nejvíc ubožáků v říši.

S trochou štěstí z toho všeho sám vyvážnu se zdravou kůží.

Mefi mi položil packu na uniformu. „Vytáhni ty karty.“ Odmlčel se a pak neochotně dodal: „Prosím.“

Nepatrně jsem natočil hlavu a koutkem oka zalétl na konec chodby, kde jsem za rohem před chvílí zahlédl Lin. Už zmizela. Musel jsem uznat, že je opravdu dobrá. Něco podobného bych od císařské dcerky nečekal. Možná bych si jí ani nevšiml, nebýt toho, že jsem nad sebou zaslechl tlumený šramot a došlo mi, že vylezla z okna na střechu. Ten

zvuk mohla zapříčinit spousta jiných věcí, a taky jsem si to mohl jen představovat, jenže po letech na útěku už jsem měl značně vyostřené smysly. Neměl jsem čekat, že se nová císařovna mému přání vědět, kdy a kde je, ochotně podvolí.

Netknutí měli pravdu: Lin něco skrývala. A oni chtěli její tajemství odhalit. Slídění za mladou dívkou — takhle zachráním císařství? Za to mě lidi asi opěvovat nebudou. „Pššt,“ sykl jsem na Mefiho, než mě stačil znovu plácnout packou. „Lin... už není ve svém pokoji.“

Mefi strnul a nastražil uši.

„Zůstaň tady,“ přikázal jsem mu. „Já půjdu za ní.“ Došel jsem až na konec chodby, když vtom se vedle mě vynořila hlava s parůžky. Frustrovaně jsem rozhodil rukama.

„Říkal jsi, že zůstaneme spolu,“ zašeptal Mefi. Naštěstí už se konečně naučil šeptat.

Pravda, to jsem *říkal*. Jednou jsem ho kvůli misi pro Netknuté opustil a dopadlo to pro mě katastrofálně. Tehdy jsem si myslel, že to odnesl i on. Já málem zemřel a jeho sklátila záhadná choroba, ze které se však později vyklubala jen jakási podivná hibernace. V životě jsem se tolik nebál. Nevěděl jsem, jestli bude žít, nebo zemře. Co kdyby se to stalo znovu? „Dobře,“ sykl jsem. „Ale drž se u mě a buď zticha.“

Přestože si na nové, delší nohy ještě pořádně nezvykl, pohyboval se s plází ladností. Klouzal chodbami mnohem ladněji než já. Všiml jsem si, že se Lin schovala před sluzebnou za sloup.

Přikrčili jsme se ve stínu a Mefi mi ovinul ocas kolem nohy. Jakmile se Lin znovu rozběhla, vydal jsem se za ní. V minulosti jsem se lidem věšel na paty často — abych zjistil, kde mají skryš, získal informace vhodné k vydírání, nebo vyslechl tajnou schůzku.

Práce pašeráka a špeha si byly v něčem docela podobné.

Lin se zastavila u malých dveří. Rozhlédla se, odemkla si a vklouzla dovnitř.

„Mefi!“ sykl jsem.

Vyrazil, ještě než jsem to dořekl. Prohnal se chodbou jako divoká řeka. Já se s ním marně snažil držet krok. Nesměl jsem nadělat moc hluku, ale přes hučení krve v uších jsem ani nevnímал, jestli našlapuju tiše nebo ne.

Mefimu se podařilo zachytit dveře drápkem těsně předtím, než se zabouchly. V jeho tváři bylo na rozdíl od té mé obvykle velmi snadné číst, a právě teď z jeho výrazu číselo samolibost. Neochotně jsem pokýval hlavou. Ano, kdybych ho s sebou nevezal, byl bych teď nahraný. Ano, měl pravdu. Ano, potřebuju ho víc, než jsem si myslel.

Mefi mé kývnutí spokojeně opětoval a potom maličko pootevřel dveře.

Viděl jsem, jak se Lin s lampou nad hlavou zastavuje na opačné straně místnosti, u dveří s rytinou v podobě mračného jalovce. Jakmile vklouzla dovnitř, otevřel jsem dokořán a Mefi se rozběhl za ní, aby dveře znovu zachytil.

Neměl jsem čas pokoj prozkoumávat, a navíc jsme se poté, co jsem dveře z chodby zavřel, ocitli v téměř naprosté tmě. Nebyla tu žádná okna, kterými by dovnitř mohl někdo zvenčí nakukovat. Mefiho jsem našel po hmatu.

Následovali jsme Lin do tmy. Světlo její lampy nám sloužilo jako maják.

Kde jsme se to ocitli? Stěny byly z hrubého kamene a s každým dalším krokem vypadaly neopracovanější. Pěšina se mírně svažovala a vedla nás dolů. Po chvíli jsem si uvědomil, že už nejsme v paláci. Sestoupili jsme do chodeb vytesaných v hoře, v níž byl palác zasazený. Starý důl? Slyšel jsem, že se na Císařském ostrově kdysi dávno těžil divukam, ale pak císař nechal doly bez vysvětlení zavřít. Soudě dle bílé žíly, která se táhla po stropě, to však určitě nebylo proto, že by se místní ložisko vytěžilo.

Co tady dole Lin dělá? Císařovna měla k dispozici vlastní zásoby divukamu. Nemusela si je chodit kutat sama.

Přivedlo ji sem něco jiného. Skrývá něco? Vězni tu někoho? Rozhodně to vypadalo jako vězeňská kobka. Tmavý, stísněný prostor bez čerstvého vzduchu. Mefi se ke mně přitiskl a já z jeho blízkosti čerpal mnohem víc útěchy, než bych přiznal.

Došli jsme k rozcestí. Světlo Lininy lampy k nám doléhalo z levé chodby. Plížil jsem se vpřed a přemýšlel, jak hluboko pod povrchem už asi jsme. Měl jsem dojem, jako by se tu nesl ozvěnou i můj vlastní dech. A pak štola náhle končila. Dalšími dveřmi. Lin vytáhla z kapsy klíč.

Byl jsem čím dál nervóznější. Vůbec jsem nové císařovně nerozuměl. Nebyl jsem takový blázen, abych věřil oficiální verzi, že Š'jien podlehl vleklé chorobě a pokojně zemřel ve vlastní posteli. Když jsem do paláce dorazil, nehlídaly ho žádné konstrukty. Ani na hradbách, ani u hlavního vstupu. Lin jsem potkal v chodbě. Oblečení měla potrhané a celé od krve a doprovázela ji zubožená Thrana a Ping Tchaj.

Tohle nebylo mírumilovné předání moci.

A pak, namísto toho, aby mě rovnou dala popravit, nebo alespoň uvěznit, mě jmenovala kapitánem císařské stráže. Tvrdila, že chce všechno napravit, že ukončí odběrové slavnosti a otcovu krutovládu.

Giovi, vůdci Netknutých, bylo jedno, kdo je zrovna císař. Vadilo mu, že říše vůbec nějakého má. A v tom jsem s ním nemohl tak úplně souhlasit. Podle mě by nebylo zas tak špatné mít dobrého císaře, někoho, komu by záleželo na obyčejných lidech.

Když jsem však teď následoval Lin do tmy, nemohl jsem vyhnat z hlavy ty nejčernější scénáře. Báł jsem se toho, co nová císařovna ukrývá a jaké hrůzy tady dole najdu.

Lin prošla třetími — a já doufal, že posledními — dveřmi a Mefi se rozběhl za ní. „Díky,“ pošeptal jsem mu a zajistil dveře kusem kamene, kdybych odsud potřeboval rychle a tiše uprchnout.

„Zůstaneme spolu,“ odpověděl důrazně, naštěstí rovněž šeptem.

„Máš pravdu,“ souhlasil jsem. Mefiho samolibost byla téměř hmatatelná. Jako většina dospívajících si i on nesmírně užíval chvíle, kdy se ukázalo, že měl pravdu. Očividně jsem byl sám úplně ztracený. Nevěděl jsem, co a jak, dokud se v mém životě nezjevil on, aby mě poučil.

Za dveřmi se rozkládal další tunel vedoucí do útrob hory. Vespod blikalo světlo lampy. Vytáhl jsem hůl z poutka na zádech, zhluboka jsem se nadechl a vyrazil do tmy.

Tunel ústil do obrovské jeskyně. Ten prostor mohl být tak třikrát větší než vstupní hala paláce. Část zabíralo veliké jezíčko plné vody a přes strop se táhla tlustá žíla divukamu. Lin rozsvítila lampy na stěnách, které horko těžko soupeřily s hutnými stíny. Císařovna stála uprostřed, u jakési pracovní stanice. Byly tam regály, knihy, koše, židle a kovový stůl s celou řadou nástrojů a vybavení.

Nakrčil jsem čelo. Proč by někdo pracoval v tajné jeskyni hluboko pod palácem? Muselo jít o něco zlověstného. Jeskyni prorůstalo několik stalagmitů, ale pořádný úkryt tam nikde nebyl. Nezbyvalo mi než zůstat u vchodu, jinak by si mě Lin všimla. A tak jsem tam stál, mžoural na podivnou laboratoř a snažil se to nějak pochopit.

„Mefi,“ zašeptal jsem, „mohl bys —“

Lin vzala jednu z nádobek na stole a napila se z ní. Vzápětí strnula a prsty pravé ruky se jí kolem lahvičky křečovitě sevřely.

Jed? Neměl jsem ponětí, na co se to dívám. Přešlapoval jsem na místě a váhal, jestli jí nemám vyrazit na pomoc. Jenže já měl císařovnu pro Netknuté jen špehovat, neměl jsem jí pomáhat. To nebyla moje práce. Tedy, v zásadě byla. Ale nebyl to úkol, s nímž mě sem vyslali.

Co jsem to za člověka? Lin jsem sice moc dobře neznal, ale co když právě umírá? Opravdu tady zůstanu stát se založenýma rukama a nic neudělám?

Lin pomalu postavila lahvičku zpátky na stůl. Oddechl jsem si.

Mefi nenápadně čenichal, až se mu chvěly fousky na čumáku. „Ten pach znám,“ vysvětlil, když si všiml mého tázavého pohledu.

„Nikdy jsi tady nebyl,“ namítl jsem.

Mefi přitiskl uši k hlavě. „To vím taky.“

Ohlédl jsem se zpátky na Lin. V prstech se jí cosi zablesklo. Klíč. Další zpropadený klíč. Lin se s ním zvedla od dřevěné truhly a vydala se ke vzdálenějšímu konci jeskyně. Přes stalagmity jsem neviděl, co přesně tam dělá, ale podle šramotu a hekání, co ke mně doléhaly, jsem soudil, že něco zvedá.

Přidřepla si a pak mi zmizela.

Mávl jsem na Mefiho a bok po boku jsme do jeskyně vběhli. Držel jsem se u zdi na opačné straně od jezírka, v naději, že kdyby Lin z díry nečekaně vykoukla, stihl bych se schovat ve stínech nerovné skalní stěny. Byl to risk, ale zdaleka nebyl ani první, ani poslední. A v minulosti mi podobné riskantní kousky vyšly. Většinou.

Za řadou stalagmitů se ukrývala otevřená padací dvířka a uvolněný balvan. Z otvoru vycházelo světlo. Mefi začenal a naježil se. „Nelíbí se mi to,“ zamumlal. „Špatný pach.“

Cítil jsem, jak se mi potí dlaně. Nejradši bych poklepal holí o podlahu, ale odolal jsem. Budu muset nakouknout dovnitř. Jinak se nic nedozvím.

Jeskyní se rozlehlo hrdelní zavrčení.

Teď už se zjezily chlupy i mně. Mefi vyrazil vpřed, než jsem ho stačil zadržet, a strčil hlavu do otvoru. „Příšera,“ zapištěl na mě. Otevřel tlamu, jako by chtěl něco dodat, a potom ji zase zavřel.

„Nepřibližuj se,“ ozval se Linin rozechvělý hlas.

Měl jsem dvě možnosti: mohl jsem tu zůstat a počkat, jestli to Lin přežije, nebo... Hmm, nohy už očividně rozhodly

za mě. Žebřík klesající do tmy byl dostatečně pevný, za což jsem byl opravdu rád, protože když jsem slezl dost na to, abych se mohl po prostoru vespod rozhlédnout, roztrásly se mi nohy.

Císařovna stála mezi mnou a tím, co Mefi zcela správně odhadl jako příšeru. Polovinu prostoru zabíral konstrukt s obřímá zlatýma očima, které byly velké jako moje pěsti. Cenil zuby, několik řad dlouhých, ostrých zubů. Svalnaté nohy zakončovaly pařáty, jež by mi jediným máchnutím prořízly hrdlo. Nic tak mohutného jsem ještě neviděl. Proč to tady je? Proč to ukřívají za čtyřmi zamčenými dveřmi?

Koutkem oka jsem zahlédl police a cosi, co viselo na zdech, a pak mou pozornost nevyhnutelně upoutal stěť odehrávající se přímo přede mnou.

Lin držela v jedné ruce lampu, ve druhé rašpli a ani ne-couvla. Zbláznila se? Ta věc ji sežere.

A pak se konstrukt zadíval na mě.

Visel jsem v pŕlce žebříku a jednou upocenou rukou svíral svoji hůl. Můj nejefektivnější bojový trik vyžadoval přímý kontakt se zemí a ta byla v tu chvíli... ještě dost daleko.

„Jovisi,“ sykl na mě seshora Mefi, „pozor!“

O mé pošetilosti asi nejvíce vypovídá to, že jsem se namísto nahoru vydal co nejrychleji dolů. Cítil jsem poryv vzduchu, jak se příšera pohnula a secvakla čelisti těsně nad mou hlavou. Očividně usoudila, že budu chutnější než Lin. Pravda, byl jsem o dost větší. A ona docela šlachovitá.

Ted' nebyl čas na polemizování o chutnosti lidí. Doskočil jsem na zem, která byla stále ještě dost daleko, až mi při dopadu cvakly zuby. Měl jsem však svou hůl a známé hučení v kostech. Konstrukt na mě znovu zaútočil a já pořádně dupl.

Jeskyně se otrásla a ze stropu se na nás snesly obláčky prachu. Příšera se zarazila, ale nespadla. Dokonce ani neklopýtla.

Čtyři nohy. Jasně.

Viděl jsem, jak se Lin za konstruktem sbírá na nohy a oprašuje si šaty. Evidentně se nemohla chlubit stejně neotřesitelnou rovnováhou. „Vždyť na nás strhneš celou jeskyni, ty blázne!“ vyprskla.

Na to jsem neměl co říct. Při pohledu na konstrukt jsem zpanikařil a dočista zapomněl, kde to jsme. Zvedl jsem hůl ze země. Snad mi k přežití bude stačit síla a rychlost. Nebyl jsem si jistý, jak, pokud vůbec, se dá taková věc zabít.

„Sledoval jsi mě,“ osočila mě Lin a zašermovala rašplí. „Vloupal ses do mých zamčených komnat. Jak ses sem vlastně dostal?“

V hlavě mi vyklíčila tisícovka lží a já je všechny vytrhal i s kořeny. Teď nebyla chvíle na diskuse. Nespouštěl jsem zrak z příšery a v duchu jsem si vyčítal, že jsem si s sebou nevzal jinou zbraň. Něco ostrého nebo aspoň špičatého. Když tu věc přetáhnu po hlavě holí, tak ji tím nejspíš jen rozzuřím. „Mohli bychom detaily méj popravy probrat později?“

Ozvalo se další hrdelní zavrčení a kámen, který mě tížil v žaludku, ještě povyrostl. Konstrukt po mně znovu skočil. Tentokrát jsem byl připravený. Zvedl jsem hůl do vzduchu a co nejsilněji stvůru praštil do tlamy.

Konstrukt vykvikl a potřásl hlavou, i když se mu ani nespustila krev. Vyrázil jsem vpřed, abych využil jeho chvilkové nepozornosti.

Na svou velikost byl až nečekaně hbitý. Vyhnul se mému dalšímu úderu a vycenil na mě zuby. Zahlédl jsem přes něj Lin. Blížila se k nám.

„Běž k žebříku,“ zavolal jsem na ni. „Nevím, na jak dlouho se mi ho podaří zdržet.“ Popravdě jsem si nebyl jistý ani tím, že se mi ho vůbec podaří zdržet. Proč kvůli ní riskuju krk? Neměl jsem na to odpověď. Jedno ale bylo jisté. Nenechám ji tady dole s tou věcí samotnou, císařovna

necísařovna. Stal se ze mě měkkota. Nebo jsem možná byl měkkota odjakživa.

Konstrukt si všiml, že se dívám za něj, a obrátil svůj zlatý zrak na Lin. Duhovky se mu ve světle lampy zlověstně blýskaly. Drápy skřípaly o kamennou podlahu.

Možná jsem se měl raději k žebříku rozběhnout sám, jenže já namísto toho vykřikl. „Hej! Ještě jsme spolu neskončili!“ Technicky vzato asi neskončil ani s Lin, ale logické myšlení jsem od něj neočekával.

A nemýlil jsem se.

Obrátil se ke mně a vyrazil jako jelen v říji. Asi bych měl být rád, že mu jeho tvůrce nepropůjčil i paroží. Zavrával jsem vzad a klopýtl na nerovné kamenné zemi. Jen tak tak se mi podařilo zachytit se koncem hole. Co na tom záleží, jestli zemřu vestoje nebo na podlaze? Pozvedl jsem hůl. Konstrukt po mně s funěním skočil. Čenich byl očividně citlivé místo. I ty nejděsivější příšery měly své slabiny. Oči budou určitě další z nich. Mohl bych je zkusit zasáhnout.

Potřeboval jsem, aby ke mně sehnul hlavu.

„Můžu nějak pomoci?“ rozlehl se jeskyní Mefiho hlas přicházející seshora.

„Jo! Zůstaň nahoře a buď připravený rychle zabouchnout ta dvířka!“ zavolal jsem na něj. Udělal jsem další krok vzad a narazil do zdi.

Paráda. Nechal jsem se zahnat do rohu. Začátečnická chyba nehodná bývalého pašeráka a kapitána císařské stráže. Raději bych se postavil tuctu mužů na otevřené ulici než téhle potvoře v uzavřeném prostoru. Vždycky si hlídej východy. Vždycky měj připravenou únikovou cestu. Snažil jsem se tím řídit, jenže kdykoli se ocitl v ohrožení někdo další, můj mozek se zakalil jako víno plné melounové dužiny. Už tolikrát jsem si opakoval, že nejsem hrdina.

Zvedl jsem hůl a rozpráhl paže, jako bych chtěl konstrukt obejmout.

Možná *jsem* hrdina. Protože všichni hrdinové jsou pitomci.

Příšera rozevřela čelisti. Na podlahu dopadlo několik čůrků slin. A pak se na mě vrhla.

Rozmáchl jsem se holí. Příliš pomalu. Připadalo mi, jako bych se pozoroval ze strany. Všechno se náhle vyjasnilo a smršlo do jediné vteřiny plné strachu.

Hrdiny z balad obvykle podobně ohavný konec nepotká. Většinou padnou na konci bitvy po zásahu jedinou, čistou ranou a uroní jedinou dojemnou slzu. Ze mě asi nezůstane ani ta hlava, co by mohla ronit slzy.

Konstrukt se zarazil v půlce pohybu.

Pomaličku se mi vracelo vnímání. Cítil jsem, jak bolestivě svírám hůl, jak zatínám čelist a jak mi prudce buší srdce.

Konstrukt se nehýbal a já byl stále naživu. Mefi? Že by mi propůjčil nějakou další superschopnost?

Za konstruktem se ozval šramot a já málem vyletěl z kůže. Zpoza obrovského těla se vynořila Lin. Na dlani jí leželo několik kostních úlomků a ve druhé ruce držela lampu, kterou zvedala vysoko nad hlavu.

„Můžeš mi říct, co tady dole děláš?“

I přes drobnou postavu v ní bylo cosi ze Š'jiena. Snad ta hrdě zvednutá brada, nebo pronikavý pohled, kterým mě doslova probodávala. Starého císaře jsem nikdy nepotkal, ale viděl jsem jeho portréty. Na žádném z nich se neusmíval.

„Svoji práci,“ odpověděl jsem prostě.

„Nežádala jsem, abys mě sledoval,“ vyčetla mi. Zaklonila hlavu a zadívala se k padacím dvířkům, kde se vznášela Mefiho hlava. „A vzal jsi s sebou i jeho. To jsou už dva svědkové, které potřebuju umlčet.“

„Takže něco skrýváš.“

„Ovšemže ano,“ vyprskla a v očích se jí zablesklo skoro stejně divoce, jako před chvílí tomu konstruktu. „Tahle

laboratoř není moje. Patřila otcí. Nikdy mi o ní neřekl. Nevím, co všechno přede mnou tajil. To mám snad otevřít lidem celý palác? Představ si, že by sem zabloudil nějaký nic netušící sloužící a ten konstrukt by ho zabil.“

Její rozhořčení mě něčím podráždilo. Zněla jako Gio. „Málem zabil tebe,“ namítl jsem. „A co myslíš, že by se stalo se mnou, kdybys zemřela? Všichni by si mysleli, že jsem v tom měl prsty — nebo že jsem přinejmenším nedělal správně svoji práci.“

„Ne,“ ohradila se. „To *tebe* málem zabil. Mě ne. Konstrukty jsou můj obor, moje zodpovědnost. Ne tvoje.“

Moje rty se pohybovaly zcela nezávisle na mozku. „A já zas nesu zodpovědnost za tvoje bezpečí.“

Lin vrazila ruku s kostními úlomky do konstruktů, a když ji vytáhla, byla její dlaň prázdná. Tvůr se znovu pohnul a já bezděčně strnul. Sevřel jsem hůl pevněji. Tak tohle bude moje poprava? Mefi vyrazil hlavou napřed po žebříku a tiše přitom kňučel.

Lin ho zastavila zvednutou rukou. „Počkej. Dívej se.“

Mefi ji kupodivu poslechl.

Kůže konstruktů se začala protahovat a vypadávaly z ní chomáče srsti.

„Rozbila jsem ho,“ vysvětlila Lin. „Jsem jediná, kdo to umí.“

Konstrukt se mi rozpadal před očima, přesto mě neopouštěla úzkost. Cítil jsem, jak rudnu. Copak mě Lin vůbec nepotřebovala? Prozradil jsem svoje krytí a kvůli čemu? Potom jsem si ale vzpomněl na to, co jsem uviděl, když jsem strčil hlavu do otvoru padacích dvířek. Kdybych ten konstrukt nerozptýlil, Lin by se nepodařilo do něj strčit ruku. „Když jsi tak schopná a poradíš si sama, proč jsi mě najímala?“

„Oba dva víme, proč jsem tě jmenovala kapitánem. Lidé tě mají rádi a věří ti. Ale nemůžeš se mi všeset na paty, plížit se za mnou a zpovídat mě.“

Mefi slezl ze žebříku a omotal se mi kolem nohou, jako by mě mohl před Lininým hněvem ochránit.

„Jsi kapitán mojí strážce? Nebo jsi špeh?“

Předchozí ruměncem byl ten tam a já cítil, jak blednu. Nevěděla to — nemohla to vědět. Ničím jsem se neprozradil. Zhluboka jsem se nadechl. Chtěla si do mě jen rýpnout, nic víc. „Tak co se mnou uděláte, vaše blahorodí? Chcete mě zbavit funkce? Popravit?“ Sama uznávala, že mě potřebuje. „Nemyslím, že by se to mým obdivovatelům líbilo.“

Mefi mě konejšivě poplácal po noze.

Lin přistoupila blíž. Sice musela zaklonit hlavu, přesto jsem měl na chvíli dojem, jako bychom byli stejně vysocí. „Vyhrožuješ císařovně říše Fénixe?“ Vzduch se chvěl napětím. „Co vlastně chceš, Jovisi? Chceš se sám stát císařem?“

Její obvinění mě úplně vyvedlo z míry. „Proč bych to měl chtít?“ vyhrkl jsem, protože jsem se na nic lepšího nezmohl. Trůn bylo to poslední, o co bych stál. Nechtěl jsem být ani tady, v paláci. V jakékoli jiné situaci bych se tak směšné myšlenky ze srdce zasmál.

Lin zamrkala a nakrčila čelo. Napětí mezi námi okamžitě vyprchalo. „A proč ne?“

Napadala mě celá řada důvodů, a dokonce bych ani nemusel lhát. Už už jsem se nadechoval, že jí je všechny vyjmenuju, když vtom Lin zvedla hlavu a zadívala se k padacím dvířkům. Ostře se nadechla.

Prudce jsem se otočil a spatřil jsem tam malé zvířátko s netopýříma ušima a racčími křídly. Pozorovalo nás.

Lin mě chytila za paži. „Nechal jsi otevřené dveře,“ osočila mě nakvašeně, jako bych špatně odhadl množství vody k uvaření rýže.

„Ano.“ Nechápal jsem, co jí tak rozhodilo.

„Ten konstrukt není můj. Podobný jsem na Císařském ostrově nikdy neviděla. Je to špeh.“ Zakousla se do rukojeti lampy a rozběhla se k žebříku. Brala to po dvou příčkách

a vyskákala nahoru s hbitostí veverka. Už jsem se nedivil, proč s takovou sebejistotou leze po střeších.

Konstrukty byly její parketa, ne moje. To mi vysvětlila naprosto jasně. Přesto jsem strčil hůl do podpaží a rozběhl se za ní, jako pitomec. Co kdyby se jí něco stalo? Co kdyby to dávali za vinu mně? Zase jsem si něco nalhával. Nechtěl jsem si totiž připustit, že by mohl mít Mefi pravdu — že jsem zkrátka člověk, který pomáhá druhým. A očividně jsem navrch tomu byl člověk, který pomáhá, i když je to to nejhlupejší, co může v danou chvíli udělat.

„Neříkala jsi, že jsi jediná, kdo ovládá magii kostí?“ funěl jsem a škrábal se nahoru za ní. Mefi vyrazil za mnou a žebřík pod vahou nás tří nespokojeně skřípěl.

„Ano,“ houkla na mě. „Jenže po otcově smrti zavládl chaos.“ Vylezla z jámy a k mému překvapení se otočila a podala mi ruku. „Musím ho chytit. Už nejsou svázaní s otcem, a tím pádem mohou přísahat věrnost někomu jinému. Nevěřím, že tady byl náhodou. Pomoz mi.“

Veškerá váhavost ze mě vyprchala. Měla skutečně v plánu mě popravit? Nebo byla jednoduše stejně pošetilá jako já a doufala, že situaci v říši může napravit jediný člověk? Přikývl jsem. Nic dalšího nepotřebovala. Otočila se a pospíchala za konstruktem, který už zmizel v tunelu.

Byla rychlejší, než bych čekal. Naštěstí jsem to vynahrazoval dlouhýma nohama a silou, co mi propůjčoval Mefi.

„Nechal sis otevřené ještě nějaké dveře?“ vyhrkla, zatímco jsme utíkali k tunelu.

„Jen ty jedny.“

„V tom případě se sem dostal chodbou pro špiony, která vedla k Ilithinu doupěti. Tady dole ho nechytíme. Ale když si pospíšíme, možná ho dostihneme na nádvoří. Má křídla. Nesmíme ho nechat uletět.“

Potom jsme už nemluvili. Lin běžela jako první. Lampa se jí dívoce pohupovala v ruce a plamínek několikrát málem

zhasl. Mefi se držel po mém boku. Neptal se, kam běžíme, ani co to děláme. U karet možná odmlouval, ale když přišlo na lámání chleba, vždycky mě podržel.

Lin vrazila do dveří s mračným jalovcem a pak do těch na chodbu tak prudce, že si musela dozajista pohmoždit rameno. Nehnula však brvou a utíkala dál.

Vstupní hala působila v noci zlověstným dojmem. Osvětlovaly ji jen dvě lampy zavěšené u hlavního vchodu. Ten se Lin nepodařilo vyrazit tak snadno. Musel jsem přiložit ruku k dílu. Dotkli jsme se rameny a společně do dřeva zatlačili.

Dveře náhle povolily, až jsme se málem oba skutáleli z předního schodiště. Občas jsem zapomínal vyvažovat svou nově nabytou sílu a nejit do toho úplně naplno, když to nebylo třeba. Lin ale rychle našla rovnováhu a rozběhla se ze schodů. Nejprve je přeskakovala po dvou, pak i po třech a pokračovala do zahrad.

Palácové pozemky tonuly ve tmě. Všechny venkovní lampy byly zhašené. Na tváři a řasách se mi zachytávaly kapičky jemného deště. Seběhl jsem ze schodů a pospíchal za Lin.

„Balvan,“ zavolala na mě pozoruhodně vyrovnaným hlasem. Čekal bych, že bude zadýchanější. „Vstup do Ilithina doupěte je ukrytý pod balvanem vedle třešně.“

Nedělal jsem si naděje, že bych v té tmě dokázal rozeznat třešeň od jiných stromů, a tak jsem za běhu jen vytáhl hůl z poutka a doufal jsem, že budu připravený.

Za obloukovým průchodem do zahrad se nacházela po pás vysoká stěna živého plotu. Lin se mezi nimi propletla, zatímco já je jednoduše přeskočil a Mefi mě napodobil. V zahradách panovala snad ještě větší tma než na nádvoří. Řídil jsem se jen sluchem a při každém kroku jsem na neznámé pěšině zakopával. Konečně jsme z ní vyběhli na kruhovou mýtinu se stromem a balvanem uprostřed.

Na noční obloze se cosi zatřepotalo.

„Do prdele!“ zaklela Lin.

Sám jsem nechápal, proč mě — po čtyřech zamčených dveřích, podzemní jeskynní laboratoři a obrovském konstrukt — zarazilo právě tohle. Císařská dcera a kleje jako pašerák.

Dívka vztekle dupla, až se pod námi zachvěla zem. Mefi se mi přitiskl ke stehnu. Všechna podezření, co ve mně klíčila od chvíle, co jsem poprvé uviděl Thranu — v den, kdy mě Lin požádala, abych se stal kapitánem její stráže —, se rázem potvrdila.

Thrana je jako Mefi.

A Lin je jako já.

A já jsem...?

Snažil jsem se příliš nezabývat tím, co jsem zač a co takhle magie znamená. Od souboje s čtyřnohým konstruktem na schodech paláce mi ale ty myšlenky nedaly spát. Dokázal jsem přivolat vodu a podrobit ji své vůli.

Touhle schopností podle bájí oplývala i Alanga.

Odkášlal jsem si. „Asi bychom měli...“

Lin se rozběhla, ještě než jsem stačil dokončit větu. Utíkala k nedalekému pavilonu a začala šplhat po okapu, jako by to dělala už tisíckrát. Možná ano.

„U Dioneho koulí!“ zaklel jsem a vyrazil za ní.

Při šplhání jsem dole zahlédl Mefiho sklíčený obličej. „Počkej tu na mě! Vrátím se!“ slíbil jsem mu. Za zdmi paláce bude v bezpečí.

Než jsem vylezl nahoru, Lin už přeskočila na střechu vedlejší budovy. Pospíchal jsem za ní a bez váhání se vrhl na další střechu. Bez spojení s Mefim bych něco takového nedokázal. Jak dlouho už tohle Lin dělá? V podstatě přes ty střechy létala. Konstrukt se stále rýsoval proti nebi, jako temný stín s křídly.

Po čele mi stékały čůrky dešťových kapek.

„Sestřelte ho!“ křikl jsem na hlídky na hradbách. Dva ze strážných mě slyšeli a rozhlédli se, aby zjistili, kdo to na ně

volá. „Na nebi!“ dodal jsem rychle. Jen jedna z nich měla dost duchapřítomnosti, aby pozvedla luk.

Pozdě. Konstrukt by uletěl z dostřelu dřív, než by vůbec stačila napnout tětivu, a to jsem ani nevěděl, jestli ho skutečně viděla.

Doběhli jsme na hradby. Strážní si nás zmateně prohlíželi.

Lin se pochmurně zažívala k obrysům městských domů. Došlo mi, co se chystá udělat. „Je to moc daleko, eminence. Ten konstrukt je pryč. Uletěl...“

Lin vyskočila na vrcholek cimbuří a pak se vrhla na střechy. Zvládla to jen tak tak. Prsty se zachytila o krajní tašky a nohy se jí chvíli houply ve vzduchu. Potom se však svižně vytáhla nahoru a utíkala dál.

Znal jsem své hranice. No, většinou. Omluvně jsem na stráže pokrčil rameny a spustil jsem se z hradeb. Lin nechala po převzetí moci hradby opravit, takže vypadaly mnohem lépe než v den, kdy jsem do paláce dorazil, jenže zároveň se po nich mnohem hůř lezlo. V půlce cesty jsem to vzdal a na zem už doskočil. Klouby bolestivě zaprotestovaly, až jsem sebou bezděčně škubl, ale ze zkušenosti jsem už věděl, že se případné ranky rychle zahojí a bolest pomine.

V tuhle noční dobu zely ulice Císařského města prázdnotou. Obchody byly zavřené a lidi v postelích. V mládí jsem město párkrát navštívil, když jsem ještě studoval na Námořní akademii. Císařské město leželo od akademie den plavby lodí nebo den jízdy na povoze a studenti v něm rádi upouštěli páru. Za ty roky se dost změnilo, přesto jsem se v něm stále vyznal dost dobře na to, abych věděl, kam běžím. Navíc jsem musel sledovat jen zvuk Lininých kroků na střešních taškách — tlumené *cvak, cvak, cvak* doprovázející zurčení deště v okapech. Na mokřých dlažebních kostkách to klouzalo, i tak jsem se odvážil zvednout hlavu a zamžourat proti nebi. Konstrukt se stále nevznesl do výšky.

Pořád jsme ho mohli chytit.

Lin usedla na trůn teprve nedávno. Kdo by dokázal tak rychle získat jeden z konstruktů starého císaře a poslat ho na ni? Pokud si teď mohl konstrukty přisvojit kdokoli a jakkoli upravit jejich rozkazy, potom se po říši pohybovala celá armáda bezduchých vojáků, která mohla snadno padnout do špatných rukou.

Z té představy mě mrazilo víc než z kapek chladného deště na tvářích.

Zaslechl jsem vyheknutí. Lin po konstruktů skočila a minula. Tvrdě dopadla na střešní tašky a málem se skutálela dolů.

„Musíš se dostat blíž!“ volal jsem na ni. „Nebo po něm... něco hod!“

„A co jako?“ křikla Lin.

Na jazyku mě svrběla jízlivá poznámka, že na tohle možná měla myslet předtím, než se za konstruktem vydala, ale polkl jsem ji. Beztak mi docházel dech. Řítil jsem se po hlavní třídě a před očima se mi míhaly záblesky starého života. Krčma, kde jsem jednou seděl sám v rohu a popíjel pohár vína. Kráček s nádhernými, propracovanými mapami, po kterých jsem tajně toužil a nemohl si je dovolit. Roh dvou ulic, kde si na mě počkali ostatní studenti a chtěli mě zmlátit za to, že jsem se já — napůl Poyeřan — opovážil je sledovat. Podařilo se mi z toho vymluvit. Nakonec.

Ani ve snu by mě nenapadlo, že se na Císařský ostrov ještě někdy vrátím. A zůstanu tady.

Ve škarpě přede mnou ležela zahozená lastura ústřice. Sebral jsem ji a potěžkal v dlani. Blížili jsme se k přístavu. Už jsem cítil oceán a chladný, slaný vánek a slyšel jsem šumění vln. Nohy mi samy ještě zrychlily, jenže na vítr a pár křídel to nestačilo.

Seshora ke mně dolehlo další vyheknutí, jak se Lin pokusila znovu konstrukt polapit. Podařilo se jí chňapnout ho

za ocas, ale vyškubl se jí. V prstech jí zůstala jen hrst peří. Ztratila rovnováhu a dopadla na střechu.

Ulice vyústila do přístavu a já spatřil doky a oceán za nimi. Měl jsem jen jeden pokus.

Zadíval jsem se na konstrukt, pevně se zapřel nohama, rozmáchl jsem se a hodil po něm lasturou. Měl jsem utíkat dál a hledat další věci, co bych po něm mohl mrštit, ale já zůstal stát a se zatajeným dechem sledoval, co se stane.

Lastura konstrukt minula a tvor nerušeně pokračoval dál k dokům a na širé moře. Unikl nám.